

Resums

Ignacio Bosque

Sobre les dependències disjuntives

Aquest article argumenta que les estructures sintàctiques del castellà contenen operadors qu- disjuntius nuls seleccionats lèxicament, i que hi ha oracions subordinades aparentment declaratives que de fet són preguntes indirectes amagades. També s'hi argumenta que aquests operadors també apareixen en adjunts oracionals i donen lloc a allò que s'anomenen *estructures acondicionals*. Es mostra que els sintagmes disjuntius in estructures amb operadors qu- nuls seleccionats i no seleccionats estan subjectes a condicions de localitat similars. A la secció final, es presenten nous arguments a favor d'analitzar les expressions disjuntives com una variant dels sintagmes de *tria lliure* en certs contextos.

Paraules clau: disjunció, operadors qu-, *tria lliure*, estructures acondicionals, dependències sintàctiques .

Marcel den Dikken

Direccions a partir de GET-GO. Sobre la sintaxi dels verbs de manera de moviment en construccions direccionals

Els resultatius direccionals mostren restriccions sintàctiques sorprenents. En llengües romàniques, a grans trets, no apareixen mai amb verbs de manera de moviment. En holandès, els resultatius direccionals amb verbs de manera de moviment normalment requereixen l'ordre posposicional en el SP direccional — però l'ordre preposicional és gramatical sota circumstàncies que fins ara han desafiat qualsevol explicació unificada i aprofundida. Centrant-nos bàsicament en l'holandès, en aquest article presentem una anàlisi de les construccions direccionals resultatius i la representació sintàctica de la manera of moviment que se centra en els postulats principals següents: (a) les construccions direccionals resultatius amb verbs de manera de moviment es poden construir, en principi, amb dues estructures, una amb el verb lleuger GO i l'altra amb el verb lleuger GET; (b) mentre que tots dos verbs lleugers prenen un complement d'oració reduïda, GET també pot prendre un complement encapçalat per una partícula; (c) la partícula de les construccions amb GET pot legitimar una P direccional nul·la quan tenim una estructura de SPs direccionals construïts amb una adposició no inherentment direccional, cosa que dona ordre preposicional; (d) l'absència d'una partícula en les construccions amb GO força que o bé la P direccional nul·la dels SPs direccional construïts amb aposicions no inherentment direccionals s'incorpori a GO o bé la P locativa del seu complement s'elevi a la preposició nul·la; (e) els verbs de manera de moviment tenen un component MANERA adjuntat a GO/GET; (f) la incorporació

de P a GO/GET modificat amb MANERA és inadmissible (a causa d'una prohibició d'adjunció múltiple a un mateix nucli; (g) així, doncs, en les estructures GO+MANERA, la P direccional nul·la es pot legitimar només si s'hi eleva la P locativa; (h) quan la P locativa s'eleva a la P direccional tenim l'ordre de mots *posposicional* en holandès, mentre que si no s'hi eleva tenim l'ordre *preposicional*.

Paraules clau: resultatius direccionals, verbs de manera de moviment, posposicions, holandès

Antonio Fábregas

Sobre els prefixos Preposicionals del castellà i la cartografia de les preposicions

Malgrat que és inicialment atractiva, l'anàlisi dels prefixos com a preposicions (i, doncs, com a objectes sintàctics), causa diversos problemes relacionats amb la selecció, la natura del nucli i l'isomorfisme semàntic. En aquest article abordem aquests problemes. Ens concentrem en els noms prefixats, i més exactament en el fet que n'hi ha que interpreten la base com a fons (*pre-coma*), mentre que d'altres la interpreten com a figura (*precognició*). Proponem que a les estructures on la base pot interpretar-se com a fons o com a figura el prefix és un SP introduït com a modificador i que pren una categoria pronominal com a complement, mentre que en els casos on la lectura de figura és obligatòria el prefix és un Sp que té els efectes sintàctics propis de una preposició plena. La segona configuració és obligatòria quan hi ha certes condicions, que s'exploren en detall a l'article.

Paraules clau: prefix, preposició, figura i fons, selecció, anàlisi sintàctica dels mots

Ángel J. Gallego

Sobre la natura preposicional dels verbs non finits

Aquest article investiga la natura preposicional de les formes verbals no finites. A partir d'observacions prou conegudes que relacionen les categories P i V, d'una banda, (v. Chomsky 1970, 1981, Demirdache & Uribe-Etxebarria 2000, Hale & Keyser 2002 i Svenonius 2003, 2007, 2008, entre altres), i P i C de l'altra (v. den Besten 1983, Emonds 1985, Kayne 2000, i van Riemsdijk 1978) argumentem que alguns verbs no finits³concretament, els participis passats i els gerundis⁴ incorporen una preposició com a resultat de la interacció entre les categories C i T, que es pot manifestar com una espècie de P en contextos no finits (v. Demirdache & Uribe-Etxebarria 2000 i Pesetsky & Torrego 2004). Aquest enfocament no només explica diversos fets sintàctics de les oracions no finites, sinó que també contribueix a aclarir-ne algunes complexitats interpretatives.

Paraules clau: categoria, infinitiu, gerundi, participi, preposició, trasllat Aux/T-a-C, verb

María Victoria Pavón Lucero

Per què no hi ha conjuncions locatives en castellà?

L'objectiu principal d'aquest article és explorar per què no hi ha conjuncions subordinants locatives en castellà. Com veurem, l'absència d'aquest tipus de conjuncions és deguda, d'una banda,

a les seves propietats lexicogramaticals i, de l'altra, a l'estructura semàntica de les expressions locatives. Les conjuncions adverbials subordinants comparteixen propietats tant amb els nuclis lèxics com amb els funcionals. Comparteixen amb els complementadors el requeriment que han de prendre una projecció estesa del verb com a complement. Al mateix temps, igual que les categories lèxiques com ara les preposicions, tenen contingut lèxic i s'associen amb una estructura argumental. En aquest sentit, les conjuncions adverbials subordinants es poden veure com a funcions semàntiques que poden expressar diversos tipus de relacions i prendre esdeveniments o estats com a argument intern. Tanmateix, l'estructura semàntica de les expressions espacials ha de contenir una funció de lloc que prengui com a argument un constituent conceptual corresponent a la categoria semàntica Cosa. La raó de la no existència de les conjuncions locatives subordinants és, doncs, la incompatibilitat entre els requeriments categorials i semàntics del seu complement.

Paraules clau: conjuncions subordinants, preposicions, complementadors, adverbis relatius.

Cristina Real Puigdollers

Un enfocament microparamètric de les construccions de meta de moviment: propietats dels sistemes adposicionals en llengües romàniques i germàniques.

Aquest article explora la idea que les propietats dels sistemes adposicionals poden ser suficients per a explicar la distinció de Talmy entre llengües de marc satèl·lit i de marc verbal. Seguint la idea que les preposicions morfològicament simples en llengües romàniques només són locatives, proposo que el domini funcional de la preposició direccional/de trajecte és defectiu i, doncs, ha de ser legítim per incorporació al verb (de moviment). La incorporació de la preposició, entesa com a trasllat de nucli, impedeix la incorporació de manera, com a cas particular de la condició d'adjunció de Kayne's (1994). Aquest article ofereix una explicació dels patrons de lexicalització de Talmy des d'una perspectiva no lexicalista, i redueix les diferències tipològiques entre les llengües a propietats específiques dins el domini funcional dels nuclis lèxics.

Paraules clau: preposicions, marc satèl·lit, marc verbal, llengües romàniques, llengües germàniques, lexicó

Gemma Rigau; Jordi Suïls

Microvariació en els complementadors del català i de l'occità: l'anomenat se expletiu.

Aquest article ofereix més indicis independents de la projecció funcional INT(errogatiu) de la perifèria esquerra de l'oració (Rizzi 2001), que és necessària per a una anàlisi adequada de les oracions interrogatives dels dialectes pirinencs del català i l'occità. Com que aquests dialectes mostren una partícula *se* que precedeix un sintagma qu, com a manifestació de l'anomenat «complementador doblement omplert», segons la hipòtesi central d'aquest article el nucli INT és requerit per tal d'acomodar adequadament aquest element.

Paraules clau: complementador, oracions interrogatives, perifèria esquerra, català, occità.

Arhonto Terzi

Sobre les Ps espacials nul·les i els seus arguments

Aquest article investiga el fenomen de les Ps espacials nul·les, centrant-se sobretot en el grec, on es manifesten de manera més àmplia. Es mostra que només les Ps locatives (del tipus que no denoten conteniment), així com les de meta direccionals, són capaces de manifestar-se sense contingut fonètic quan els seu argument nominal no té determinant.

Se suggereix que la presència de Ps espacials nul·les depèn d'un cert tipus de nominals, concretament, elements que, tot i que són similars en contingut fonètic als noms comuns, són, de fet, més propers als adverbis. Concretament, se suggereix que els arguments de les Ps espacials nul·les o bé instancien o bé modifiquen el nom nul LLOC. Aquest nom s'eleva a la posició d'especificador de la P espacial corresponent, amb la qual cosa la P pot aparèixer sense contingut fonètic – pel fet que els seus requeriments de lexicalització es poden satisfer (també) d'aquesta manera.

Paraules clau: Ps espacials nul·les, noms de lloc, LLOC
